

Brugse dichters over hun stad

Fernand Bonneure

BERICHT UIT DE TOREN

Ik spreek u toe, mijn stad, in elk seizoen
wanneer de sneeuw mijn toren dekt,
wanneer de zon zijn hete vuren zendt
in lange, hemelsbrede banen van licht.

Mijn taal is brons, mijn klankenbord
bereikt in golven ook de verste wallen;
mijn toren zindert mee en tijden lang
er speelt een diepe rilling door mijn leden.

Door zalen, over daken en de ramen
uit verneemt de trotse stad mijn tijding.

Het volk kijkt op maar trekt voorbij,
toch schrijf ik eeuwigheid beneden.

Jaak Fontier

BRUGGE, DRIE HAIKU'S

Eén en al aandacht
een merel op het brugje
het beiaardconcert

De gevel hersteld
honderden komen kijken
allen architect

Op het bruggetje
een paar; hij was Memling niet
zij wel Sybilla

ZEEBRUGGE, DRIE HAIKU'S

Rimpel na rimpel
trekt het schip onzichtbaar spoor
over eeuwen heen

Na een lange vaart
over drift van tijden heen
veilige haven

Van horizonten
over onzekerheden
tot het meertouw bindt

De haiku's verschenen onder de titel 'Het schip' in de bibliofiele uitgave *Ontmoetingen 2002. Zeven Brugse dichters*, gerealiseerd door grafisch kunstenaar Renaat Bosschaert, 2002, Brugge.

Uit: *7 Brugse dichters*, 2002

Jan van der Hoeven

ROZENHOEDKAAI

Ik die mijn klinkers voer
tegen het grijze van de tijd
en rozen tover uit de
zwarte hoeden van dit water
hoe sta je mij voor ogen
met het grauw dat in mijn
kijker loopt en looft de
schrijven van je schijn
de rimmel van je tover.
Wat breekt mij in de
weerschijn van mijn twijfels
wat scheidt mij van dit beeld
dat geeuwt van eigen eeuwen
verblind in zijn geleende stenen?
Mij raakt hier Rilke
kant noch wol
immers de prinsen gingen
en de heren keren niet
op hun fluwelen tenen
of met een vlammend paard
tussen de ijzeren benen,
herinner mij niet
niet aan de waakhond van de weerkeer
niet aan de muren van de duur
nu mijn eigenste woorsd
bij dit schrijven
verweert en verteert.

Uit: *40 Brugse dichters*, 2005

Herwig Verleyen

DE JONGEGEHUWDEN

Uit Tokio, Nagoya of Kioto,
over duizend heuvels van verlangen,
langs het hooglied van duizend rivieren,
reizen zij naar de stad
waar elke sneeuwvlok verandert in een zwaan.

Met hun strelende handen,
teder als licht glijdt over miniaturen;
met hun hart,
lichtvoetiger dan de beiaard tinkelt
in het eerste streepje lentezon;
met hun dromen:
twee witte vlinders,
zoekend naar de zoetste roos
in een verstild tuintje van Van Eyck,

noemen zij er elkaar man en vrouw:
gefluisterd tussen de broze vleugels
van triptieken,
maar weergalmd door duizend heuvels,
in het hooglied van duizend rivieren,
tot in Tokio, Nagayo opf Kioto:

als een grenzeloos gedicht
van kant en brons.

Uit: *40 Brugse dichters*, 2005

Herman Leys

GEZELLES STANDBEELD

in deze stad wegen de stenen
hun soortelijk gewicht maal
zoveel verleden tijd

wel schoren linden en platanen
met groene schouderbladen alsnog
de grauwe lucht

en onverwoestbaar mussengebroid
kwettert de revolutie

maar de bronsgroene dichter buigt het hoofd
onder duivenmest en vallende blaren

geen haar op dat hoofd
wordt gekrenkt door de wind

met zijn longen vol lood
een boek zonder balden tussen de vingers
de mond gesnoerd

staat de blinde zanger op straat
onmerkbaar rillend als de doodsklok slaat

Patricia Lasoen

VISSPAANSTRAAT

Langs de Visspaanstraat
loopt ze verloren
met reismand en poes.

Langs de heiligenprenten
de rozenkransen
de tuinkabouters
de waterpomp.

Langs de vuilniszakken
de waterplassen
het vermoeden van ratten.

De paadjes zijn effen
het hekken knarst niet
de gewassen zijn jong.

Hier kleven geen bladeren
aan de stoep
geen salpeter in oude kelderkasten
geen lekkende zolders.

Van achter bewasemde raampjes
kijken gewassen vrouwen
tochtloos, goedmoedig naar buiten.

Een zwartharige heks
roept met rode stem
een verwensing op oude wijze.